

Agapeon 4 - Zmena plánu

Napísal Balek Robert
Piatok, 06 Marec 2009 08:59

(Pokračovanie z príbehu: [Agapeon 3 - Nečakané stretnutie](#))

„Nieeee!“ – prebudil som sa s výkrikom na perách do tmy svojej kajuty. Ach, to bol strašný sen! Všade plno vody tlačiacej sa do uší, nozdier, úst, a nikde nikoho, iba tlmené výkriky z diaľky, všade tma a chlad, zdesené tváre ľudí vynárajúce sa z tmy a kričiace: „Pomôž nám, Agapeon, pomôž!“. Pamätám si, ako som sa snažil vyslobodiť z ich smrteľného objatia, vťahujúceho ma do čiernych hlbín. Hoci je práve pol tretej v noci, niečo ma ženie von. Vstanem a pootvorím dvere. Oproti býva Paximus – priateľ z detstva, ktorého som pred pár dňami spoznal na lodi. Navzdory svojej vrodenej slušnosti ma niečo prinúti zaklopať na jeho dvere, aj keď sebe samému nerozumiem. Otvorí veľmi udivený. „Čo sa deje, Agapeon, zas tie zlé sny?“ – opýtal sa, ledva roztvoriac zalepené oči. „To už je tretíkrát, čo sa mi sníval ten istý sen. Prepáč, ale nedokážem sa upokojiť. Niečo sa určite stane. Ja neviem...“

Ani som nedopovedal a loďou otriasol silný náraz... Obidvoch nás ten zvuk dokonale prebral. „Čosi sa deje!“ – zasipel ledva počuteľným priškrteným hlasom Paximus. „Podme rýchlo na palubu, pozrieť, čo sa to tam stalo!“ – navrhol som v rýchlosti, ale to už sme ozlomkrky bežali hore schodmi. Silnejúce vyľakané hlasy a rachot bleskov spomalili náš krok. Pootvoril som dvere na palubu. Návalom vetra sa rozleteli dokorán a nás ako obarených vriacou vodou šokoval odohrávajúci sa výjav pred našimi očami - zdesené výrazy v tvárach pobehujúcich námorníkov snažiacich sa zachrániť nezachrániteľné. Vo svetle bleskov búrky cez hustý dážď bolo zreteľne vidno rýchlo sa približujúcu obrovskú vlnu, dosahujúcu výšku lodného stožiara. V tej rýchlosti sme už nestihli na nič zareagovať. Naše skamenené nohy akoby pílou odrezala od paluby valiaca sa vlna a ako pierko zo stola sfúkla nás z paluby lode priamo do hĺbok oceána pod nami. Ani nadýchnuť som sa nestihol. Musel som si v tej hĺbke vystačiť s tým, čo mi zostalo v stlačených pľúcach. Keď sa z hĺbky tmy naraz vynorilo niekoľko postáv prebodnutých rozštiepenými doskami roztrhanej lode, ťahajúc ma za nohy za nimi dolu do hlbín, vynoril sa mi v pamäti môj sen. Tie tváre sa mi zdali také povedomé. S hrôzou som si uvedomil,

že to boli tváre susedov z vedľajšej kajuty. „Asi sa prebrali príliš neskoro; aké som mal len šťastie!“ – prebehlo mi myslou. „Aké šťastie? Všetkí sa o chvíľu utopím!“ - zaznela bleskurýchla ozvena v mojej mysli. Zo všetkých síl som sa snažil dostať sa z ich zomknutia, ale vôbec to nešlo. Kyslík z pľúc rýchlo odchádzal a ja som si uvedomoval čoraz s väčším zdesením, že zomieram. „Ešte nieeee!“ Kričal som v duši zo všetkých síl. V tom momente som pocítil silné šklbnutie, akoby ma niekto zatiahol za košeľu a ťahal hore. Môj kyslík však práve došiel a ja som upadol do tmy...

„Čo je to za ostré svetlo?!“ Hlavou mi prebleslo, že som už asi mŕtvy. S hrôzou som si náhle celkom jasne uvedomil, že som pred smrťou nestihol oľutovať ani jeden hriech. Koľkokrát som si hovoril: „Všetkí sa stihnem tesne pred smrťou, načo ich ľutovať počas života? Zbytočné ponížovanie sa a trápenie...“ - a teraz to nevyšlo. Hm, tak som dopadol. Po chvíli som nabral silu a pootvoril svoje oči, dúfajúc napriek všetkému, že to bude tvár anjela, ktorú zbadám ako prvú, nie tvár diabla. Zhlboka som si vydýchol, keď som zbadal tvár môjho priateľa Paxima. „Aj ty si sa utopil?“ – váhavo som sa ho opýtal. „Áno, stačilo by pár minút neskôr ťa nájsť v tej trme vrme a naozaj by si sa utopil aj ty aj ja. Neboj sa, žiješ - to, že si ma v noci zobudil, nás v podstate zachránilo. Nikto z posádky pravdepodobne neprežil. Sme sami a neviem kde sme. Nepoznám to tu...“ – povedal obhliadajúc si pobrežie, na ktoré nás pravdepodobne vyvrhlo more. Pri mojich nohách ležal veľmi povedomý kus drevených polorozpadnutých dverí. „Ved' to sú tie, čo viedli na palubu!“ „Vietor ich strhol z pántov...“ – podotkol Paximus, „... a odhodil ďaleko do mora. Po dlhom plávaní s tebou na krku som natrafil práve na tento kus dreva, ktorý nás oboch udržal nad vodou. Ani neviem ako nás vysilených more zaneslo až sem a vyplavilo polovedomých na breh. Je to veľký zázrak, že sme obaja nažive. Ale kam teraz? Pod', prejdime aspoň na tento malý vršok oproti!“ Pomohol mi postaviť sa. Ledva som za sebou vliekol pravú nohu. Dostal som do nej poriadnu ranu zlomeným sťažňom, ktorý sa v momente dopadu tej obrovskej vlny na našu loď rozlomil ako zápalka v rukách fajčiara...

S námahou sme sa dotiahli až na temeno vršku. Pohľad, čo sa nám naskytol, bol úchvatný. Nádherná nedozierna krajina plná mne veľmi povedomých stromov a vrškov. „Ách, nie!“ – vydralo sa z mojich úst pri náhlom záblesku spomienky. „Ved' to je údolie, do ktorého sme chodievali so starou mamou prežiť pár letných mesiacov ako do raja na zemi. Stará mama tu mala postavený drevený zrub, v ktorom sme bývali. Jej dom je niekoľko dní cesty odtiaľto. Možno si spomeniem, ako sa k nemu dostať, cesta však už bude určite zarastená... S trochou šťastia ju nájdem. Kým sa zotavíme, bude nám musieť postačiť zrub. Pod', Paximus, skúsime ho nájsť!“ Opierajúc sa jeden o druhého, začali sme postupne schádzať do údolia môjho detstva. Krok za krokom sa mi začali vybavovať v mysli nádherné spomienky na nebezpečné a dobrodružné zážitky spojené s týmto záhadným údolím...

Ďalšie pokračovanie príbehu nájdeš v článku: [Agapeon 5 - Tajomstvo je odhalené](#)